

Formanden: Det ærede medlem hr. Axel Kristensen har ordet for en kort bemærkning.

Axel Kristensen: Det er vel omsonst at få det ærede medlem hr. Tholstrup til at citere rigtigt og drage den rigtige konklusion af, hvad man siger. Jeg har udtrykkelig sagt, at den beskyttelse, der har været, hindrede at give alting fri på een gang, idet samfundet ikke kunne tåle på een gang at afvikle alle de fejl, beskyttelsen har givet, men jeg har samtidig givet stærkt udtryk for, at vi ustandselig har arbejdet for fortsættelse også nu. Det er derfor ganske forkert, når det ærede medlem hr. Tholstrup spørger: Hvornår kan vi så begynde?

Formanden: Det ærede medlem hr. Tholstrup har ordet for en kort bemærkning.

Tholstrup: Jeg synes, at det ligger ganske klart. Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen ikke på een gang vil give fri — der er vi ikke helt enige —, men jeg vil i hvert fald gerne have det ærede medlem hr. Axel Kristensen til at være med til at begynde — det var det, jeg bad om, og ikke andet; det har jeg gentaget nu to gange —, altså at begynde liberaliseringen og ikke give liberaliseringen et dødsstød ved at blive siddende i dag, når der er mulighed for at fortsætte den.

Til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen vil jeg sige, at det er rigtigt, at rigsdagsmændenes løn betales forud, men den betales jo ikke, før skatyderne har indbetalt den i form af skatter, som er taget fra deres købekraft først. De produktive personer i dette land får ikke løn, før de har afleveret produktet, og de afleverer en del af deres produkt i form af skat, så rigsdagsmændene kan få løn forud. Jeg kan oplyse, at jeg selv har betalt min løn her forud i form af skat, før jeg får den. (*Afbrydelse:* Har de så store indtægter?). Ja, det har jeg også lov til at have. Pengene til investering eller forbrug kan man derfor efter min opfattelse trygt overlade til folk selv; hvis man ned sætter skatterne, bliver der mere til investering. Men det var det system, man op hævede i 1932 ved valutaloven. Før den tid kunne selv arbejderne investere penge i egne huse, men det er de afskåret fra i dag. Det er det, vi skal bort fra.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg skal ikke gå nærmere ind på den lille geografi for underskolen, som

det ærede medlem hr. Tholstrup åbenbart benytter som kilde for sine interessante redogørelser, men nøjes med at erklære mig ganske enig med ham i, at Danmark er et godt og velregeret land. Når han spørger mig, hvordan Danmark kan være fattigere end Schweiz og Belgien, skal jeg ganske undlade overfor denne sagkundskab at gå ind på en nærmere forklaring, men blot konstatere, at på dollars er vi fattigere end Schweiz og Belgien.

Det ærede medlem taler om arbejdsløshed, men synes at have overset, at arbejdsløsheden i øjeblikket er stærkt faldende. Den er betydelig lavere end på samme tid i fjor og endog på visse punkter — jeg ved ikke, om det gælder den sidste opgørelse; jeg har ikke set den endnu — lavere end på det samme tidspunkt i 1948.

Til det ærede medlem hr. Aksel Møller skal jeg indskrænke mig til at sige, at det er ikke tilstrækkeligt argument for, at vi har inflation, at nationalbanken har skrevet i en skrivelse, at der er fare for, at vi får det. Når det ærede medlem argumenterer på den måde, kunne man få det indtryk, at det er på lutter autoritetstro han bygger sin overbevisning. Og dette indtryk bliver yderligere befæstet, når man spørger det ærede medlem, hvordan rentefoden har udviklet sig, og det så viser sig, at det ærede medlem ikke ved det. Det forklarer jo, at disse forkerte synspunkter på pengepolitikken kan spille så stor en rolle for det ærede medlem. Det ærede medlem synes at antage, at renten i løbet af, jeg ved ikke hvor kort eller hvor lang tid, skulle være faldet med — var det $\frac{3}{4}$ eller 1 pct., det ærede medlem sagde. Jeg har her en opgørelse over renteudviklingen for 4 pct.s almindelige langlån, og det viser sig, at tager jeg august 1948, lå renten på 4 pct., i januar 1949 var den steget til 4,5 pct. På det tidspunkt var det ærede medlem hr. Aksel Møller meget langt inde i sin inflationsredogørelse; det var, medens renten gik i vejret.

Nu er det rigtigt, at fra januar 1949 til i dag er der et meget lille fald, fra 4,5 til 4,3 pct., altså med 0,2 pct. Jeg vil regne dette fald for en af de bevægelser i renteniveauet, som man ikke kan slutte noget afgørende udfra, hvilket det ærede medlem hr. Aksel Møller tidligere har henvist mig til — jeg kan ikke opgive spalten i rigsdagstidende, men den lader sig formentlig finde.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller undrer sig over, at regeringen tager de vilkår, der her bydes os, for at regere videre, og han mener at kunne konstatere, at nu rinder timeglasset ud for denne regering. Jeg ved